

TRIANON – 85 – ZEBEGÉNY

Azért is időszzerű az önfeltárás, mert hazánk éppen a XX. századot lezáró évtizedben süllyedt nagyon mélyre, amikor pedig szabaddá váltunk! Es most mit tehetnénk? – tette fel a kérdést Nemeskürty István. Azt, hogy soha ne felejtünk, sőt az utánunk jövők nemzedéknek meg kell tanítanunk, hogy országunk 2/3-át igazságtalan módon elvették tőlünk, miközben három millió testvérünkötől szakítottak el. Ez főleg az oktatásnak és a politikának a feladata. Pl. – ma van kommunizmus emléknap, holocaust emléknap, és sorolhatnám, miért nincs hivatalosan Trianon emléknap az iskolákban. Ugyanolyan, vagy még nagyobb tragédia ez számunkra magyarok számára. Vagy miért nincs Trianon Múzeum, vagy hol az országos Trianon emlékmű? Nem értek egyet azokkal a politikusokkal, akik szerint nem kell bolygatni ezt a témát a szomszédink érzékenysége miatt. Érdekes, akik kaptak azok érzékenyek. Akiktől elvettek azok nem lehetnek érzékenyek. Az előző rendszernek is ez volt az álláspontja, a szomszédok meg nevettek rajtunk, és szorgalmasan teletelepítették tele az ősi magyar városokat meg a határmelléket, hogy mára nem azé az Ország, „aki vérét adta érte, hanem azé, aki beleült és teleszülte” (Ravasz). A szomszédok ma is pont olyan nacionalisták, és sovíniszták, mint ahogyan azt Wass Albert megírta, csak most a megváltozott európai légkörben ezt nem teszik annyira nyíltan. Politikájuk ugyanolyan asszimilációs politika, mint régen, közben ugyanúgy nincs magyar egyetem, magyar tévéadó, vagy ősi magyar településeink neveit idegen nyelven kell olvasni, miközben pl. Finnországban még a szemetesekukák is két nyelven feliratozottak! Feladatunk tehát nem lehet más, mint: EMLÉKEZNI ÉS EMLÉKEZTETNI!!

Bárhon élünk szerte a világban, mindenhol van egy kis templom, ahol imádkozhatunk, hogy Istentől bölcs szívet kérjünk. Ahányszor a történelme során a magyar nép Is-

tentől és nem embertől várta a segítséget, akik a saját kicsinyes hasznukat lesték, megoldódtak gondjai. Csak Isten segítségével lehetünk azok, akik vagyunk, vagy akiknek lennünk kell. Vallásérkölcsei nevelésre igényesek egyre kevesebben vagyunk, ezért fennáll a veszély, hogy egymás ellen fordulva válunk egymás ellenségévé. Nyújtunk testvér kezét egymásnak, bármi is volt a múltban, mert közösen kell kijavítanunk elkövetett hibákat. Tegyük olyanná a jövőt, hogy 100 év, vagy egy újabb 1000 év múlva gyerekeink tudjanak egymás szemébe nézni, hogy legyenek büszkéek arra, hogy magyarok, éljenek akár Magyarországon, Erdélyben, Kárpátalján, a nagyvilágon bárhon soha ne mutogassunk egymásra, hogy te voltál a hibás. Mert az emberek fejében az elmúlt negyven év úgy is jócskán elválasztotta egymástól a hazai és a határon túli magyarságot. A Trianoni döntés zavart okozott a nemzettudatban, és nagyban csökkentette a nemzeti kérdések iránti érzékenységet. Hogy a mai emberek mennyire azonosulnak a határon túli magyarsággal, az attól függ, hogy mennyire azonosulnak saját maguk a magyarságával. Áruelők mindig voltak és lesznek, de őket csak saját fegyvereikkel győzhetjük le. Oldjuk meg gondjainkat közösen, magyar a magyarral, magyar az Istennel. Ehhez elsősorban magunkat kell építenünk szeretetben, hitben, testvériségben és Dsida Jenő által megfogalmazott „mindig magunkért, soha mások ellen” szellemében. Úgy legyen!

Rázmány Csaba püspök

Egyházközségeink életéből

Bartók Béla Unitárius Egyházközség

Egyházközségünk templomában 2005. május 8-án konfirmáció ünnepséget tartottunk. A gyülekezet előtt hét ifjú vallotta meg hitét és tett fogadalmat unitárius vallásához való ragaszkodásáról és hithűségéről.

A konfirmáló növendékek: Dian Zsófia, Elekes Ábel, Elekes Péter, Kovács Luca Bella, Kovács Áron Márton, Rázmány Sámuel, Szász Csaba.

Léta Sándor
lelkész